

Herredskasserer E. Eliassen

døde fredag morgen i f. uke. Han var ved sin død 49 aar. Blev ansat som herredskasserer i Lenvik i 1900.

Hans død kom jo i en forstand ikke uventendes for nogen av oss, og de nærmeste, som fulgte med sykdommens gang. Og alle mindst for ham selv. Men alikevel vil hans bortgang føles smertelig for hans paarørende og tung — meget tung — for hans mange venner. For det kan siges med fuld forvisning: Han hadde mange venner. Hans geniale og altid til det yderste forekommende fremtræden, skapte han en sikker og solid venneskare, der nu ved hans bortgang, vil dypt sørge — og beklage hans for tidlige bortgang.

Eliassen var født i Dyrøy, hvor han var opvokset. I flere aar drev han sammen med sin far og sine brødre, lofot- og finmarkfiske. Men allerede tidlig la han for dagen gode evner, og saa sluttet han med fiskeriet og tok litt privatundervisning hos en lærer i Dyrøy. Han fikk straks ansættelse der som herredskasserer og flere andre regnskapsførstillinger, indtil han i 1900 blev ansat som herredskasserer i Lenvik.

Hans virkelystne og evnerike natur gav ham ogsaa her rik anledning baade til at utfolde sig og staa sin prøve. Før den nye forordning om herredskasserer-stillingerne kom ut, var jo disse betydelige arbeider henlagt til privatfolk, og derfor lite estimert.

Det gik aarene hen, før Eliassen fikk orden i papirene. Men hans utrettelighet og aldrig svigtende mot bragte ham seier og saa over disse mange vanskeligheter saa kunde Lenvik herredskassererkontor fremby sig som et mønsterkontor. «Alt til sin tid og paa sin plads!». Det var hans yndest, og satte præg i alt hans arbeide.

Alle forretninger og kontorer som stod i forbindelse med ham som herredskasserer bevidste hans punktlighet og nøyagtighet. Og at de blev sat pris paa hans dygtighet bevidnes bedst derved, at det var ikke faa ganger, der i litt vanskeligere spørsmåaal blev søkt raad hos ham — fra de høiere kontorer og stillinger.

Eliassen var i besiddelse av en arbeidslyst og arbeidskraft som kun faa. Han sparte sig heller ikke. Og der blev heller ikke altid vist ham skaansomhet ved at henlægge flere og flere kommunale forretningsgrene til hans kontor. Sent og tidlig var han i virksomhet. Og med sent og tidlig mener jeg en tid som er ualminnelig paa et offentlig kontor. Jeg bodde hos han i 8 uker i 1908. Præcis kl. 6 var han paa kontoret. Og sjælden gikk han derfra før efter kl. 10 kveld. Og saan har han alltid drevet paa.

Men dette overhændige arbeide maatte ta paa kræfterne. Og det var kanskje de som la ham i en tidlig grav. Og denne hans tidlige bortgang vil bli betydelig merket lor Lenvik baade for herredskassererstillingen og de mange andre gjøremaal han nu var knyttet til. De sidste aar var han ogsaa kasserer i Gisund sparebank. Han var — i ordets sande betydning — en virkelig ven av opplysning.

Det var derfor naturlig, at han i særlig grad kom til at bli talsmand for folkeskolens og lærernes bedrede kaar. Som medlem av skolestyret — ja længe før forresten, blev han en av banebryterne for fremskridterne paa de omraader her i Lenvik. Han har

saaledes æren av at ha konstrueret og git de nye skolehus i kommunen sine første utkast. Han saa ogsaa bedre end mange av os andre, at arbeidet i skolestuen var i mange maater avhengig av lærernes kaar. Derfor var han talsmand ogsaa for denne nødvendighet forbedring.

Jeg husker saa vel, hvad han sa en gang, da lærerløns spørsmålet var fremme for nogen aar siden. Der var tale om paalæg av lærerlønnen med kr. 1 pr uke. Flertallet i skolestyret var imot. Eliassen sa bl. a.: «Det nytter oss ikke at bygge lyse og rummelige skolelokaler, hvis læreren sitter i mørket hjemme. Det er som at ville bygge et gyldent kirke-taarn på en gammel torvsjaa». Og det var sandt.

Men seiret han end ikke den gang over blindhet og trangsyn, saa brøt dog hans lysstraaler igjennom paa mange andre områder til bedste for skolen.

I erkjendelse av dette, hans klare og friske syn, og hans mandige og frugtbringende arbeide for skolen og dens arbeidere, blev han for flere aar siden indvalgt som æresmedlem i Lenvik lærerlag. Og det er mig en glæde at faa si — paa min og kollegaers vegne: Han var denne plads nu værd - og vi faar neppe hans plads der mere fyldt!

Eliassen var intressert for alt, som var oppe i tiden, og deltok i møter og i arbeider av enhver art.

Da baatassuransseforeringen i Lenvik blev stiftet var han vel den, der i første række ikke aleneste gav stødet til dens stiftelse, men ogsaa til dens organisatoriske bygning i den første tid.

Og selv om han ikke var medlem, hverken av herredsstyre eller fattigstyre, saa tænker jeg, man ikke mindst der vil merke hans tapte haand. Han var ikke længe der bare som sekretæren, men som den sikreste og bedste raadgiver — ja han var snart sagt en leksikon, hvor man fandt og fik oplysning om alt.

I det politiske liv deltok han ikke saa litet — og øvet sin store indflytelse. Han var nu medlem av Senjens kredsvenstreforenings styre. I mange aar styremedlem og næstform. i Lenvik venstreforening osv.

I flere aar utgav han et haandskrevet blad «Lenvik Avis» en sjelden velredigert og til det yderste retlinjet venstreavis.

Det er kort og godt at si: Hans tap vil merkes paa snart sagt alle områder i vor kommune — ja langt utenom ogsaa. Men særlig som financier styresmand og som regnskapsfører fins neppe maken.

Jeg personlig vil ha tilføiet, at hans altid retlinjede væsen og grundærlige karakter, hans frie syn og friske freidige liv — alt dette satte sit præg paa ikke alene ham selv — men nærmeste vennekreds. Og neppe nogen har aapnet mit blik og løsnet mit syn paa det frie, folkelige, ideelle liv som Eliassen. Derfor føler jeg en smertelig sorg over at ha tapt en saa god ven. Og hans minde vil jeg bevare altid uberørt, som den utrættelige arbeider og velgjører, hans nybtottsarbeide for oplysning og framskridt — og hans altid kameratslige og venlige omgang!

Gud velsigne mindet!
La oss alle bevare det!

I.R.